

oponka

3

zpravodaj přehlídky
Setkání divadel
Malé jevištní
formy 2019

Konec? Nikdy nebude konec!

ALEŠ LINDUŠKA

Jak konec? Kdo to ukončil, šak se sotva začalo. Tož Kurňa! Celý rok sa na to těším jak malý Jarda a už zas finito. Šlus, podřme dom. Není to škoda? Ogaři aj dcerky, tož řeknete něčo? No nebyla tu přča, dyť sme sa tak bavili, aj ti porotci sa nakonec chytli, baby za barem sa aj občas usmíly. Dobře tu bylo na zámku a zas zvonec a konec. To nemožete zorganizovat festival, který aj trvá. Dyť to je házení perel sviním, sotva si ten ogebený Mezřič něčeho všimne, tak sa končí, všecko je dopito a divadlo už není žádně do zásoby. Tak je mi z toho smutno, to vám řeknu. Kdo sa má s vama furt lúčit, dyť sa vidime tak kratce, ani sem všecky nestihl pozvat na panáka, baby sem nestihl postiskat. Tož neblbněte furt s tym koncom. Nejde to nějak zastavit, zvednúť oponu, že by se ještě deň nebo aj dva hrálo, tak ludem pro radost, aj do ulic by sa zašlo a na radnici by sa udělalo pořádně divadlo, at to tu žije, šak nemusí sa furt hrát enem ty parlamentní frašky v tej slavnej Stověžatce.

Tak vy si to fakt nerozmyslíte, to mě tu zas necháte bečat samotného? Dyť život není jizdní řád, aby sa furt enem někam kvaltovalo a groše sa na účtu obracely. Sa ženeme do záhuby aj s tym kvaltováním. Ste nečetli Koménia – všeliké

kvaltování toliko pro hovado dobré jest. Toho sa máme držat. Tomu to ještě myslelo, to ještě nebyli žádní šmejdi, co hubú mlátí a korunky už sú na Bahamách. Dyť ňa nenuťte k takým řečom. Jasu tu rád, každý rok to říkám. Dyť ani v téj redakci už nikdo není, zas to poslední číslo dělajú jen falešný kotelník a brigádnic a šatnářka. Aj ten Karel už sa někde zdekoval, šak určitě zas sédi v tom Krásenském na pivě aj s těma kumpánama z IMPROLIGY. Abych to tu zase odedřel sam jako minule. Aj ten Jiřík si jede místo vídění někam se flákať. Héřečky už sú odlíčené a režie už špatně artikuluje a porota zas jednú nohú na nádraží. Že vás to baví, furt enem utíkat. Šak žijem enem jednú. Tož kam vas to táhne, praca není zajíc, žit sa musí, peníze budú a my nebudem.

To bych zas enem vzpomínal, jak tu s vama bylo dobře, jak sa na tom zamku fšici smáli a za břuchasa popadali. A když sa aj něčo nepovedlo, tož byla přča, ani z tego guláša ňa letos nic nebylo a pivo taky mečelo jen každě druhé. Slivovica zavoněla, ani sa nikdo moc nezkároval. A zas nic. Zas bude šmigrust a lúky sa budú zelenat. A jasa vydám na Bystřičku jen tak lelkovat a dcerky sukně vytáhnú. Zas nebude tak zle, ale serete ňa s tym finišem. To vám řeknu. Sa musím dycky rozč-

úlit, místo abych sa těšil zas na přiště. Dyžňa to tak dojíma, nemam to rad ty konce. Javim, že sa zas sejdem, ale Vanoce su daleko a čert ví, jake bude leto. Estli zas sinice nas nebudu žrať za plavkama.

Dobra, omluvam sa, budu končit pěkně. Šak nemusí byť tak zle. Potkame sa zase na jaře a ti lepší z vas na podzim nezapomenú na poéziju, dyť aj ta stóji za to. Udobřime sa a zahrajem si spolu. Nebudem už mudrovat, kdo sa lepší trefil do vkusu diváka, prostě to zas bude ten parádní divadelní guláš, jak ho mam rad. Ten sa mi tu nepřeji. Nezapomenu na ty letošní gegy, aj na ty cancy kolem tego, dyť sa tu chodíme bavit, no ne. A kdo má furt enem blbě řeči a zas se mu něčo nelibi, tož at ňa nechodí do cesty. Šak co pořad máte. Dyť ti lidi do toho davajú srdce, čas aj poslední peníze a vy furt enem byste remcali. Ještě že ja tomu rozumim tak dobře. Že nakonec ma kdo ty chudáky pořadatele pochválit a vůbec fšecky tu dokola, co ještě najdu cestu na zámek za nama.

Tak teda šateček a za rok, kumštýři jedni nezvedení, bude sa mi stýskať. Bo mam divadlo ta nějak rád. Do kelu, že sem sa do tego psaní vůbec púšťal, šak ňa to dojalo. Ahoj!

Ogaři, počkajte, ja du tež na jedno...

42. Setkání divadel – Malé jevištní formy se uskuteční ve dnech 19.–20. března 2020

Budeme se na Vás opět těšit!

Známe vítěze

41. Setkání divadel – Malé jevištní formy

Ocenění poroty
s doporučením
na Mladou scénu
za inscenaci
“Dokoláže”
souboru
My...?

Ocenění poroty
s doporučením
na Mladou scénu
za inscenaci
“Kod Ypsilon”
Divadlu 42 °C

Ocenění poroty
s doporučením
na Šrámkův Písek
za inscenaci
“Postýlka”
souboru
Kufr a kohout

Ocenění poroty
s doporučením
na Šrámkův Písek
za inscenaci
**“Než hanba začne
fackovat druhé”**
souboru
LÁHOR/Soundsystem

Ocenění poroty
s doporučením
na Šrámkův Písek
za inscenaci
“Za zásluhy”
souboru
NJ feat. Uhřík

Cena poroty
za herecký výkon
v roli dozorce
získal
Rosta Jež

Cenu diváků
Cenu Josefa Fabiána
získal soubor
Tom a jeff
s inscenací **JAR mark**

A zase ta improvizace?

ERIK ZABRUCKÝ

Improvizace. Toto kouzelné slovo na festival Malých jevištních forem prostě patří. Na festivalu amatérského divadla se zkrátka musí vyskytnout herci, kteří se nestihli, či nemohli naučit text, nebo jim prostě „spadl řemen“. Na jevišti se pak začne odvíjet řetěz, či souhra náhod. Někdy se tato souhra povede a herec tu kolizi vybalancuje, jindy se to nepodaří. Improvizace (pořád se ale bavíme o způsobu, jak „vykolejený vozík“ bez trestných bodů nahodit zpátky na koleje a znovu se chytit pevného scénáře) je tak říkajíc hazardní hra. Bud to vyjde, nebo ne. Je třeba ji trénovat, ale i tak je zde pořád mnoha procentní riziko, že to neklapne. Ale v improvizaci se také mohou objevit nečekaně skvělé momenty a interakce, které diváky velice pobaví, přirozeně, pokud možno ne na účet herce, který se ztratil v roli. Je tedy jasné, že každý herec musí umět alespoň trochu improvizovat.

Pak je tu improvizace, jako legitimní divadelní žánr. Otázkou zůstá-

vá, zda se dá s improvizací bez kostry uspět. Odpověď je zde: Například Jaroslav Dušek ve svých Vizitách nastokrát dokázal, že ano. A jak říkával už Miloš Forman: „Devadesát procent improvizace jsou hlouposti, ale těch deset, těch stojí za to!“.

Oproti tomu klasické neimprovizované divadlo má všechny vzájemné reakce a narážky herců vypracované až do těch nejmenších detailů. A právě práce s pauzou, či smysluplnost odpovědi je to, co divák ocení. I nadaným hercům ale může text role vypadnout z paměti a v tu chvíli se rázem ocitáme opět ve světě improvizace. Pokud jste na jevišti sám, nikdo vám hubu do pantů zpátky nenahodí. Proto se musíte koncentrovat a začít briskně přemýšlet, co že to v tom textu vlastně je. Musíte to ovšem dělat tak, aby divák nepoznal, že ustaraně hledáte v paměti fráze, které měly zaznít. To byste přece vypadl z role, pane herče. Otočil byste vývoj hry a autor si pak může v hledišti rvát vlasy z hlavy. Naštěstí je vás větší-

nou na jevišti více, a když jeden ze suverénů v roli zjistí, že kolega hledá oporu, tak zkrátka nabídne pomocnou paži. Ne přímo ruku, pochopitelně. Možností, jakým způsobem pomoci, je celá řada. Vtip totiž může pramenit i z pomoci, která je uvozena větou: „Nechtěl jsi mi náhodou říct, že...“ Poté se už herec zpravidla vrátí do správných kolejí a děj může fičet plnou rychlostí jako expres z Bohumína do Prahy.

Každému zkrátka vyhovuje něco jiného. Hrát divadlo je totiž jako plout po řece. Chcete plout po klidné hladině a obdivovat krásy okolí? Nebo raději improvizujete v přeřících mezi nátrahami kamenných překážek a nečekaných vírů, které vás nutí k rychlým reakcím? Ať tak, či jinak, důležité je plout pořád dál, když vás jakákoliv z těchto řek unáší řadou svých zákrutů a vy objevujete krásu toho pohybu. Nádhera.

Anketa

Co byste řekli, kdyby Setkání divadel – Malé jevištní formy 2020 trvalo v příštím roce tři dny? Od čtvrtku do soboty. Dejte nám prosím vědět zda byste byli:

PRO či PROTI

Své názory nám sdělte ústně, například Magdě Sieklikové, mejlem na sieklikova@kzvalmez.cz, případně na sociální sítě či jakýmkoli jiným způsobem. Budeme rádi ;)

Zpravodaj Oponka, festivalu Setkání divadel – Malé jevištní formy 2019 vydává Kulturní zařízení města Valašského Meziříčí, p. o. **Redakce:** Karel Prokeš – šéfredaktor, Ondřej Smolka – sazba, grafika, Pavel Stojar, Aleš Linduška, Marek Adamík, Erik Zabručky, Adéla Juráňová, Klára Kuncická, Alžběta Hrušková, Petr Král, **Fotografka:** Jana Fusková

Petr Váša: Být porotcem? To je pro mě etické dilema

PAVEL STOJAR

Být porotcem, a dokonce předsedou poroty, to pro Petra Vášu není jednoduché poslání. Když s porotcováním na divadelních festivalech začínal, vnímal to skoro jako zradu svých „alternativně-punkových východisek“.

Naposledy jsme spolu mluvili u stejného stolu přesně před rokem. Co je u vás za tu dobu nového?

Musím zmínit dva projekty, na kterých jsem pracoval několik let a nyní se je podařilo dokončit. S kapelou Ty Syčáci jsme před Vánoci vydali desku The Tramp a zároveň vyšla má knížka Idealisti. Korekturami obou těchto věcí jsem strávil celý podzim.

The Tramp je deska, která vzdává hold českému trampingu...

Je to celý příběh, vyprávění o dvacátém století a českých trampech. Je tam cesta kolem světa v pěti písních a jsou tam tři scény z Druhé světové války. Je to deska hravá, pestrá, ale zároveň vážná. Psal jsem texty, s kamarády jsme dělali hodně náročnou hudbu, kreslil jsem i obrázky do bookletu. No

a zároveň s tím jsem chystal knížku Idealisti. Neustále jsem musel v hlavě přepínat pozici literáta, výtvarníka, muzikanta a zase nazpět.

Jaké jsou ohlasy na novou desku?

Celá ta tvorba byla velký zážitek. Mám velkou radost, že to dopadlo dobře. Víc jsme pro to ani udělat nemohli. Dát tu věc dohromady v podobě nahrávky bylo tak náročné, že jsme si skoro zakázali přemýšlet o tom, že bychom to hráli živě. Mysleli jsme si, že možná pár výstupů, maximálně pár písniček. Dopadlo to tak, že hrajeme dvě třetiny, ne-li tři čtvrtiny z celé té desky. A má to daleko výraznější a bezprostřednější ohlasy, než jsme si vůbec dokázali představit.

Není u vás tramping překvapivé téma?

Toto album sice působí samostatně a nezávisle na ostatních, ale ve skutečnosti je tato deska spojena pupeční šňůrou s deskou Eldorado a dohromady tvoří diptych. Ten je zároveň propojený s našimi „operami“ SSSS... (Samota, sláva, smrt a spása) a Lišák je lišák. Takže dohromady projekty SSSS..., Lišák je

lišák a Eldorado – The Tramp tvoří navzájem propojenou trilogii, která vznikala ve velkém časovém rozpětí od roku 2003 až po současnost.

A co vaše další aktivity – práce lektora a porotce na festivalech?

Dlouho jsem zvažoval, jestli účast v jakémkoliv porotě není zrada mých punkově-alternativních východisek. Brzy jsem ale zjistil, že tento žánr amatérského a studentského divadla je opravdu ohromně inspirativní a zajímavý. Velmi mě to baví a všechny pochybnosti jsem hodil za hlavu. Nyní jsem v období, kdy dělám celkem pravidelně předsedu poroty. Teď tady, za pár týdnů v Pardubicích. Nevím, jestli tohle na mě už není moc.

Vzpomínáte, jak jste se k porotcování dostal?

Divadelní festivaly jsem původně objížděl s kurzy fyzického básnictví, pak jsem napsal knihu o fyzickém básnictví a kupodivu se to přechýlilo k tomu, že jsem začal být zvaný do porot. Pokračuju ale i s kurzy, několik jich mám také letos na jaře. Těším se hlavně na ten, který se uskuteční v rámci divadelní přehlídky Přemostění v Mostu. Plánuji jej jako tvorbu zvukově-verbálního portréту místa. Den budeme chodit po Mostu a pak budeme tři dny v nahrávacím studiu. Něco takového jsem ještě nedělal. V Nové Pace na Improfestu zase mám celotýdenní kurz věnovaný tématu sci-fi a mimozemšťanům. Dokonce můj kurz propagují jako „intenzivní výuku mimozemských jazyků“. Tak na to se také velice těším.

Co pro vás znamená Valmez, tedy kromě divadelního festivalu?

Mám to tady prostě rád. Existuje teorie, že všichni příslušníci druhu homo sapiens se dělí na usedlé a cestovatecké typy a že toto rozdělení má kořeny někdy v pravěku. Ti usedlí si vyzkoušeli, že v ži-

votě je dobré nehnout se z místa a stát si za svým, naproti tomu těm cestovatelským se osvědčil opak. Já rozhodně mám ty cestovatelské geny a s tím souvisí to, že mně nedělá problém ocitnout se kdekoliv a za půl hodiny se tam cítím jako doma. Stačí, že vím, kde si můžu složit svou tašku.

Tak teď zpět k Valmezu...

Byl jsem tady tolikrát, že už to ani nemůžu spočítat. Stačí si vzpomenout na M-Klub a hlavou mi začne běžet nekonečná dokumentární série událostí, byl jsem tady snad se všemi svými projekty a kapelami. Celá léta jsem účastníkem Valašských špalíčeků i divadelních přehlídek. Zkrátka řečeno... Mám to rád skoro všude na světě, kde se ocitnu, ale některá místa jsou specifická a výjimečná. Mezi ně patří také Valmez.

Poroto, copak nám povíš?

ERIK ZABRUCKÝ

Po každém bloku divadelních představení se konají rozborové semináře s porotci, které jsou určeny jednak pro herce, jimž se vytýkají chyby nebo chválí jejich počiny, ale také pro prognózy, který ze soubor by mohl uspět na Šrámkově Písku a dalších přehlídkách, a který se bude vracet domů pouze poučen. Ani letošní ročník festivalu Malých jevištních forem nebyl výjimkou. V porotě nezůstal kámen na kameni, kromě předsedy Petry Váši. Další dva porotci jsou oproti loňskému ročníku jiní – Dominika Špalková a Ivo Kristián Kubák.

Nahé divadlo (divadelní hra Rozloučení)

Předsedovi poroty se líbila rozehrávka představení. Byl pln očekávání, jak to dopadne, ale byl velice zklamán. Herci zůstali jen u rozehrávky. Herci se rovněž dotkli řady velkých témat (např. objektivita), naneštěstí to byl jen výstřel do prázdna.

Druhý porotce, Ivo Kristián Kubák, označil inscenaci za „impotentní výkřik“, což vysvětlil tím, že autoři

chtěli zkritizovat, dotknout se velkých témat a pak to ukončit.

Porotkyně Dominika Špalková ocenila výbornou práci s prostorem. Také jí připadalo, že se autoři chtěli dotknout toho, co zažili v minulých ročnících festivalu („Tři subjektivní názory vám dají dohromady jeden objektivní“).

NJ feat. Uhřík (divadelní hra Za zásluhy)

Porotce Ivo Kristián Kubák byl ze satiry na pomezí stand-up comedy zprvu příjemně překvapený. Ovšem poté byl zklamán. Rozdávání státních vyznamenání nesplnilo jeho očekávání. Ocenil rovněž, že to nebyla parodie.

Předseda poroty byl s inscenací spokojený. Ve hře našel několik nedostatků, u kterých nevěděl, jestli jde o záměr či ne. Kromě hlavního hrdiny vyzdvihl herecký výkon uvaděčky.

Jako poslední si slova vzala porotkyně Dominika Špalková, která ocenila výbornou práci s prostorem (kontrast mezi předsálím a M-klubem).

Kufr a kohout (divadelní hra Postýlka)

Porotkyně Dominika vyzdvihla výbornou práci herečky s jednotlivými předměty. Celkově to na ni zapůsobilo čitelně a pěkně.

Předseda poroty komentoval celou inscenaci za vyvedenou, jednoduchou, krásnou. Ruka, která ztvárňovala mimino, podle něj znázorňovala také část jeho těla, což ve výsledku vedlo v povedenou hádku sama se sebou. Jediná výtku padla na opakování refrénu („Narodila se nám holčička“) – to by chtělo obměnit.

Často velice kritický porotce pan Kubák tentokrát nic nevytkl, protože souhlasil s tím, co už zaznělo z úst jeho kolegů. Líbilo se mu i to, že se herečka nesnažila záměrně inscenaci natahovat. Jednoduše krátké, lehké a vtipné.

Divadlo 42 °C (divadelní hra Kód ypsilon)

Porotce Ivo Kristián Kubák pochválil souboru pozitivní energii. Zároveň ho ovšem trápila otázka: „Z jakého důvodu mluví velvysla-

nec nespisovně?“ Sám představitel velvyslance na to reagoval tak, že se soubor snažil vystihnout změnu jazyka v průběhu času.

Vyjádření porotkyně Dominiky bylo založené na vyzdvihování polského divadla v estetice (hru napsal polský autor). A právě silnější výtvarný projev jí v této hře (vzhledem k polskému autorovi) chyběl.

Jako třetí promluvil k hercům i divákům v sále předseda poroty. Vyzdvihl energii, nasazení, ovšem pouze v první polovině hry. Ke konci šla herecká úroveň dolů. Pro příště doporučil souboru práci s hrou naruby, tedy od konce.

Červiven (divadelní hra Duch do domu)

Opět se jako první slova ujal Kubák, který měl z hry zamotanou hlavu. Vytkl souboru nezvládnutou práci s prostorem a neopodstatněnou gestikulaci.

Na něj navázal Váša, který viděl základní negativum v tom, že postavy byly vzhledem k této anglické duchařské zápletce málo šílené.

Porotkyně Dominika Špalková na souboru ocenila práci s hlasem. Ovšem kritická byla (podobně jako Váša) v pojetí postav. Dle jejích slov

naložil soubor s postavami až příliš realisticky na to, že jsou ve skutečnosti nereálné. Dále si herci komplikovali život s častými příchody a odchody.

Láhor/Soundsystem (divadelní hra Než hanba začne fackovat druhé)

Hned v úvodu předseda poroty upozornil na to, že se hodnocení jednoho z porotců bude nesmírně lišit od ostatních dvou. Sám soubor pochválil za vtip, spoustu ironie, operu i zajímavé zápletky. Tuto hru označil za comedii dell'arte, tedy typ hraní improvizací, který byl užíván v Itálii v 16. století.

Porotkyně Dominika Špalková započala svoji reakci na inscenaci slovy: „Vynikající zážitek!“. Dále pochválila obraz autentické výpovědi.

Všem divákům v sále už začínalo být jasné, že porotce s jiným názorem není nikdo jiný než Ivo Kristián Kubák. Ten označil příběh za umouňený, hercům vytkl motání se v ději. Po hodnocení poroty se v sále rozběhla diskuze o tom, že na tento soubor se vyplácí chodit včas, neboť mluví na jevišti běžnou, nikoli hereckou mluvou. Proto v M-klubu někdy dochází k situa-

cím, že se první polovina hlediště směje, a druhá závidí.

Valaši v pohybu (divadelní hra 11: (ku) 55)

K poslednímu souboru se nejprve začala vyjadřovat porotkyně Dominika Špalková. Na inscenaci jí vadilo, že nepřesáhla do vícero rovin a nepřinesla žádné sdělení.

Předseda poroty Váša ocenil velkou dávkou humoru, ale doporučil souboru zvýšit úroveň improvizací, aby se posunul dále.

Jako poslední uzavřel dávkou seminářů porotce Ivo Kristián Kubák, který měl již podruhé na festivalu problém s tím, že pointu vyjádřil moderátor již při uvádění představení. Moderátor se hned ohradil slovy, že ho o to požádali herci souboru. Porotce zaujalo, že herecky neztvárněných postav (byly ztvárněny papírky s jejich jmény) bylo ve hře více než těch herecky ztvárněných. Rovněž vytkl chybějící drive při převlékání herců, protože vznikaly pauzy, které musela zaplnit kytara.

Dost už těch odborností! Nyní přichází závěrečný verdikt, závěrečné zúčtování. Tak zase za rok, páni herci!

Známa samota

KLÁRA KUNČICKÁ

Opatrně nahlédla do diváckého hlediště
Trémou se jí sevřel žaludek
Kupa tváří připomínajících bludiště
Musí to zvládnout, to byl její úsudek

Partner věnoval jí pohled povzbudivý
A vyšel reflektorům světél vstříc
Byl tak nebojácný, tak živý...
Moc chtěl okouzlit, hodně chtíc

Přišla její chvíle slávy
Pomalou vcházela na scénu
Byla teprve na začátku své dlouhé dráhy
„Na tento večer už nezapomenu.“

Do očí jí spadaly vlnité kadeře
Strachy skoro zapomněla slova
Sama v sobě měla těžkého soupeře
To zní jako slova bláznova

V hledišti zahlédla muže s ostrou lícní kostí
Nervozita uplavala jako vlny z jejího obličejce
Plná emocí, plná radostí, přetékala zlostí
Zaujala každého, voněla jako orchideje

Její chvíle přešla z přítomnosti do minulosti
A za oponu se schovala před světem tam v dáli
Cítila, jak letí, jako člověk v opilosti
Všichni okolo její energii vsáli

Nemoha však z mysli vypustit toho muže
Který sledoval ve hře každý její nádech
Jen z té vzpomínky jí naskočila husí kůže
Na rukou, na břiše, na zádech

Chtěla vyběhnout za ním
Jenže nervozita porazila ten chtíč
„Chci žít už v životě, který si sním.“
Jenže k onomu životu neměla klíč

Po letech hraní a emocí na place
Kdy z malého sklepení stalo se divadlo
Které mělo okna a majestátnost paláce
Zahrála znovu tu samou hru, co jí to napadlo?

V hledišti seděl muž s ostrou lícní kostí
Kterou kryly mu už vrásky řvoucí
Ona se z toho smutku oprostí
Už nenechá utíkat ty léta letoucí

Na rameno mu položila horkou dlaň
Místo něj nechala odejít jen strach
Za ten už sklídila velikou daň
A ze všech obav už byl jenom stříbrný prach

Proč jít do divadla?

ADÉLA JURÁŇOVÁ

Manželka se vás už třetí den snaží přesvědčit, abyste s ní šel do divadla? Vaše tchýně vám koupila vstupenky? Byli jste pozváni vaším šéfem? Ať už je důvod jakýkoliv, jste pravděpodobně v rozpacích. V divadle jste byli naposledy jako malí šproti na loutkovém představení o kašpárkovi a princezně se zlatými vlásky a vidina repetice se vám vskutku nezamlouvá. Moc dobře si totiž pamatujete, jak jste museli na tvrdé podlaze sedět celou hodinu a půl a nemohli jít ani na záchod. Ve vaší mysli se divadlo stává prostředkem pro vymývání mozků, a to je jen jeden z důvodů, proč se z toho co nejrychleji vykrotit.

S největší pravděpodobností jste zahořklý dělník, který celý život pracuje rukama a kultura je pro něj španělskou vesnicí. Neberte si to osobně, jistě jste všichni vzdělaní lidé, kteří se snaží uživit, jak nejlépe dokážou. Pokuste se mou rýpavost přejít s nadhledem, snažím se ve vás jen vyvolat silné emoce, rozčeřit stojaté vody a tím vám lehce zpestřit den.

Mým úkolem pravděpodobně bude vás přesvědčit, že diva-

dlo není ztráta času ani peněz. Začneme tedy otázkou z nadpisu – proč jít do divadla? Důvodů může být celá řada, ať už si chcete odpočinout a odreagovat se v našem splašeném světě, či se jít podívat na nejnovější hry. Romea a Julii určitě všichni znáte, tato převelice slavná hra se drží i v naší době, ačkoli je už skoro půl tisíciletí stará. Kdo ví, třeba se v našich divadlech odehrávají premiéry budoucích slavných dramát. Nebylo by úžasné vykládat svým vnoučatům, že jste byli u zrození nejslavnější divadelní hry druhého tisíciletí?

Divadlo je také skvělou možností o rozšíření vaší zásoby vtipů a historek, které vaše okolí – unavené z vtipů o blondýnách – jisto jistě ocení. Můžete se leccemu přiučit a zjistit nejnovější drby ze světa. A konečně, poskakování herců a jejich zběsilé vystupování vám na tváři zanechá přiblblý úsměv.

Co se záchodů týče, tak už nejste malé děti, které musí paní učitelka vodit za ručičku, takže na záchod si samozřejmě můžete zajít i sami a bez ptaní. Můžete jíst a pít co se vám zamane a škaredých po-

hledů se nedočkáte, pokud nebudete hlučně vyzobávat bonbónky z celofánového sáčku.

Divadlo je bránou do jiného světa, kde v roli mlčenlivého pozorovatele sledujete dění na jevišti. Tragédie, komedie, amatérské divadlo, nebo recitace básní... Je spousta druhů vystoupení, které můžete absolvovat a najít si mezi nimi to pravé pro vás. Poté si jen sednete ke stolu s vínem nebo pivem, brambůrkami a můžete vypnout od okolního světa. Divadlo má uhrančivé kouzlo, které se kolem vás pomalu omotá jako chapadlo příliš vtíravé chobotnice a už nikdy vás nepustí. Jistě tohoto zážitku nebudete litovat a s nadšením si objednáte místa na další představení. Nutno upozornit, že nejlepší je objednávat lístky půl roku předem, pokud nechcete sedět za sloupem a mít z celého vystoupení jen vzpomínku na pavouka, jenž se líně procházel po bílé omítce. Protože divadlo zkrátka táhne a sehnat vstupenky na to správné místo je někdy skoro nemožné.

Sobotní program přehlídky zahájilo školní divadlo Žert ZŠ Žerotínova svým zpracováním pohádky *At' žijí duchové*.

Sobotní program v glosách s Adélčina zápisníku

ADÉLA JURÁŇOVÁ

Krnovský soubor Červiven uvedl na přehlídce hru Duch do domu.

Sobotní ráno jsme zahájili dětským představením ŠKOLNÍHO DIVADLA ŽERT ZŠ ŽEROTÍNOVA s dramaturgií filmové předlohy Ať žijí duchové. Nejednalo se o soutěžní dílo, nicméně děti dokázaly pobavit sebe i celé hlediště. Do pohádkového děje prolínaly z filmu všem známé písničky, při kterých publikum nadšeně tleskalo.

Nastoupilo NAHÉ DIVADLO s inscenací Rozloučení, kde se projevilo, že objektivní názor lze jen těžko sestavit ze subjektivních myšlenek porotců různých generací. Alternativní divadlo bylo pro mladé inspirativní, pro starší nepřijatelné. Však to všichni známe. Babička prostě nebude nikomu volat přes mobil, protože jinak ji všichni budou špehovat. I mikrovlnka vás šmíruje! O staré Horáckové už si můžeme leda nechat tak zdát, nové technologie dokonale nahradily tyhle stíhačky. Na ulicích měst jsou kamery a senzory, které vás skenují od hlavy až po zůstatek na vašem bankovním účtu, nevyjímaje počet vašich vypada-

ných vlasů a názor na novou učitelku ve školce. Rozloučení Nahého divadla bylo velmi krátké a úderné, nicméně pouze nakouslo problematiku a raději prchlo za oponu z klišé a nedokončenosti, než aby se pokusilo se svým vnitřním démonem bojovat.

NJ feat. UHŘÍK Za zásluhy – nový prezident se rozhodl udělovat vyznamenání, a to jen tak! Kdo má zájem a štěstí v tombole, nechtě se hlásit! Samotnému udělování předcházela konference, kde bylo zodpovězeno pár otázek. Divadlo bylo z části improvizované a oproti minulému roku jsem se tentokrát při jejich představení velmi bavila. Moderní pan prezident byl jako z jiného vesmíru a podoben Horstu ze světa reklam rozdával vše a zadarmo. A pokud zavoláte ihned, dostanete Řád Bílého lva, a navíc Masarykovu cenu. To se vyplatí!

Před obědem nás čekalo ještě jedno představení. S maminkovským tématem se přišel ukázat KUFRA A KOHOUT v díle Postýlka.

Herečka šikovně znázorňovala miminko i to, co se takové novopečené mamince honí hlavou. Postýlka na scéně zastávala symbol vězení, do které se každá matka sama dobrovolně vrhá, vědoma si všeho a nelitujíc ničeho. Lítost nastoupí možná tehdy, když jí dítě otrhá její oblíbené krokusy, ale zatím je vše v pořádku.

Divadlo 42°C nás vtáhlo do své hry Kod Ypsilon, kde hlavní postavy trávily svůj život ve vyhnanství na ostrově o délce přibližně pouhých dvě stě metrů a s potravou sestávající se pouze z ananasu, papáje a občasného leguána. Svůj volný čas trávili různě, mimo jiné vystavováním velkého písmena Y pod prolétajícími letadly a nočními pokusy o navázání kontaktu přes vysílačku. Vyhnanství nakonec nebylo věčné, neboť situace ve světě se uklidnila a vyhnanci se mohli vrátit do civilizace. Otec se však rozhodl zůstat na ostrově, neboť svět moderních přístrojů by jej pravděpodobně zničil. Stejně jako fakt, že komunisti

se beztrně poflakuji po ulicích. Postavy byly podle mě dobře zahrané, zvláště matka, která má všeho již plné zuby a chce žít normální život a ne živořit na ostrově.

Soubor ČERVIVEN s hrou Duch do domu představil nápad, že byste si mohli ve svém domě nechat ubytovat ducha a sdílet s ním své prostory. To víte, mrtví nemají kde žít, když umřou. Příběh byl dlouhý a měl hodně zápletek, které byly sice čitelné, ale nikterak překvapivé. Zaskočil mě jen jeden moment, když na první pohled jednodušší postava najednou nabyla veliké moci a odhodila ostatní herce pryč. Příběh se odehrával ve dvou rovinách. V první jsme se my diváci ocitli v roli návštěvníků hradu, v druhé jsme sledovali a poslouchali vyprávění tří očividně živých obrazů.

LÁHOR / Soundsystem předvedl hru s názvem Než hanba začne fackovat druhé. Hned z úvodu nám bylo předvedeno, jak to vypadá, když se porvou dva klauni. Před dětmi. V nemocnici. Samozřejmě z toho bylo haló, nicméně dětem se to líbilo, a to je hlavní. To bohužel nebylo vše, neboť se nám postupně odkryl původní důvod této bitky, jenž spočíval v impotenci jednoho a neúmyslné nápomoci druhého. To, že se to stalo na klaunském vánočním večírku a každý vypadal jako klaun, je dost silné alibi, avšak dítě z toho vzniklo a s ním i problémy. Abychom nebyli tak vážní, byli jsme pobaveni krásným tancem na stole, jenž jeden z herců násled-

Soubor Láhor/Soundsystem získal díky hře Než hanba začne fackovat druhé doporučení na Šrámkův Písek.

ně odnesl do soukromého salónku, odkud to pak nehezky hlasitě vrzalo. Krom tanečního vystoupení jsme si mohli poslechnout i velice hluboké písně s propracovaným textem, které nás nechaly úplně omámené sedět na židlích.

Na závěr se zde představili VALAŠI V POHYBU s fotbalovým dílem 11 : (ku) 55. Jejich oddíl nebyl nijak úspěšný, což se však po příchodu ligové hráčky změnilo. A nezměnilo se jen to! Farář se s touto novou krví spřáhnul, což mu dle jeho slov evangelická církev

umožňuje. Divili byste se, že ve čtyřech lidech jde zahrát celý fotbalový tým. Nejkrásnější byl však hluchý Karel, který používal znakovou řeč. A zkuste se jako kouč znakovkou domluvit při zápase na hřišti. Valaši v pohybu byli přesně tou veselou tečkou za sobotním programem, kterou jsme všichni potřebovali. Svým humorem a stylem hraní, který je naprosto přirozený a plynulý, si místní herci hravě získali přízeň publika.

Alternativně pojatý autorský kousek představil alternativní rožnovský soubor Nahé divadlo.

Ve vedení týmu se navzájem střídáme

MAREK ADAMÍK

Jestliže jste v pátek zamířili na poslední večerní program do M-klubu, zcela jistě jste se s ním alespoň nepřímo setkali. Řeč je o Zdraveem, jednom ze zakladatelů improvizčního souboru Valouny, který si pro diváky připravil pořad pod názvem Dům číslo 8. Ale kdo „Valouni“ ve skutečnosti jsou? Sdružení letos slaví deset let existence a pro mnohé diváky je dosud jistě záhadou.

Co vás vedlo k založení souboru?

Inspirovalo mě k tomu to, že můj kamarád Pupík působil v prvním improtýmu v Praze, v Pralinách. A to ještě deset let předtím, než Valouny vůbec vznikly. Improliga existuje už aspoň dvacet let a Pupík byl tehdy natolik hyperaktivní, že jsme se rozhodli založit tým. Byl jsem iniciátorem, ale hrajících členů je samozřejmě víc a všichni jsou stejně důležití. Například Pavel Krumpolc, ten byl v souboru také už od začátku.

Jak začalo vaše vystupování? Působili jste jenom ve Valmezu, nebo vyrazili někam do světa?

Začali jsme u Improligy, pod kterou spadají týmy z různých měst. Tenkrát byly spolky v Praze, Brně, Ostravě a Olomouci, dnes jich je podstatně víc. Pokaždé přijel některý z nich do Valmezu a hrál v M-klubu. Zajímavé je, že jsme na rozdíl od Boskovičáků, kteří hrají také asi deset let, vystupovali skoro od začátku své existence. Boskovičáci první tři roky nehráli. A byla tu ještě jedna netypická věc. Ostatní týmy vede jeden trenér. My se navzájem střídáme, což s sebou nese řadu negativ i pozitiv.

Jaké například?

Není tam jednotnost, jeden člověk, který by tým jednoznačně někam vedl. Dobré je to, že každý má na věc jiný pohled a zdůrazňuje něco jiného. A více se musí improvizovat.

Co vás inspirovalo k názvu souboru?

Tenkrát byly Praliny a Ostružiny. Praliny byly v Praze, myslím, že šlo o PRAŽskou Ligu improvizace NYní. Ostružiny i Valouny vycházejí z podobných názvů, v nichž se vždy od-

ráží název města, ve kterém působí. Valounům říkáme anglicky jednoduše Rolling Stones.

Děkuji za rozhovor.

Zdravee (se zdviženou rukou) si kromě moderování zahrál v souborech Valaši v pohybu a Valouny.

Místo, kde duchové žijí navěky

MAREK ADAMÍK

Křehká Leontýnka, Dlouhý Janek, rytíř Brtník. Psal se rok 1977, když se točila dnes již legendární duchařská pohádka „Ať žijí duchové!“. Ačkoliv jsem její premiéru nezažil, pojí se mi s ní živé vzpomínky. Starší sestra tehdy byla zamilovaná do Leontýnčiny role a v hlavě mi dosud zní její prozpěvání „dumky žalky a co já“. Dokonce si myslím, že si přála být na jejím místě a ve filmu hrát. Dnešní vystoupení Školního divadla Žert ze Základní školy Žerotínova ve Valašském Meziříčí mi to připomnělo. A také období, kdy všechno bylo tak nějak pomalejší a svět pestrobarevnou duhou utkanou ze snů.

Film Ať žijí duchové! se proslavil v mnoha ohledech. Vedle nezapomenutelných hlavních hrdinů například kultovními hláškami, hudbou Jaroslava Uhlíře, vynikajícím scénářem z pera Zdeňka Svěráka a konečně také režijním umem Oldřicha Lipského. A výsledek? Dílo, které se nejen dětským divákům dostane pod kůži. Vedle komedie jde totiž také o muzikál a příběh lehce strašidelný a milostný. Právě láska je ústředním motivem tohoto jinak veskrze veselého až dětsky dováděvého snímku. Jemuž ovšem nechybí inteligence a vlastně ani hloubka.

Ústřední dvojice se prý stala idolem mnoha svých vrstevníků. Do roztomilé Leontýnky, kterou si zahrála Dana Vávrová, se zamilovala spousta chlapců, spousty děvčat zase vzhlížely k tmavovlasému Dlouhému Jankovi aneb Jiřímu Procházce. „Milostné historky“ ovšem kolovaly i kolem samotné dvojice. Představitelka Leontýnky se prý během kamerových zkušek do Jirky Procházky skutečně zamilovala a její přirozený zamilovaný pohled také dopomohl k tomu, že roli nakonec získala. Když se Jirky Procházky na jeho tehdejší „vztah“ s Danou Vávrovou zeptali v roce 2016 při příležitosti premiéry stejnojmenného muzikálu, byl v odpově-

di zdrženlivější. Ve skutečnosti mezi nimi o lásku nešlo, během nahrávání filmu mu bylo třináct, Leontýnce devět. Po natáčení se tak – ačkoliv by si to mnozí přáli pro naplnění představy o romantické lásce – dohromady nedali. Prý zůstali jenom kamarádi.

Jaké byly osudy hlavních protagonistů po skončení natáčení? Každý se vydal svou vlastní cestou, ale role zamilovaného dětského páru je provázela po celý život. Jiří Procházka se objevil ještě v několika dalších rolích (Leť, ptáku leť, Kondor létá vysoko), pak se začal ubírat jiným směrem. Po neúspěšném pokusu dostat se na konzervatoř si vyzkoušel závodně fotbal, a také pokračoval ve studiích. Perličkou je, že se vyučil dámským kadeřníkem. Jestli tuto práci opravdu vykonával, není známo. Nakonec založil hudební agenturu a začal vystupovat s vlastní kapelou.

Smutnější osud potkal Danou Vávrovou, i když ta se od našlápnuté herecké dráhy nikdy nevzdala. Vidět jsme ji mohli v řadě filmů (Jak se točí Rozmarýny, Arabela, My všichni školou povinní), od poloviny 90. let se dokonce pustila do filmové režie, v níž debutovala sním-

kem Hlad – touha po lásce, studii ženy trpící bulimií. V roce 2009, jako matka tří dcer, podlehla rakovině. V pouhých 41 letech. Jak ale sama přiznala, role křehké víly ji nikdy neopustila. „S některými lidmi, kteří v tomto filmu hopsali jako trpaslíci, jsem se znovu setkala před pár lety při natáčení Stalingradu. Tentokrát ovšem v naprosto jiné situaci, protože tam působili jako kaskadéři, kterým jsem měla šéfovat. Nakonec mne ale poslouchali na slovo, byla jsem totiž jejich Leontýnka,“ uvedla v rozhovoru pro jeden internetový magazín v roce 2000. A že jde o nesmrtelnou roli, prokázalo i dopolední vystoupení divadelního souboru Žert.

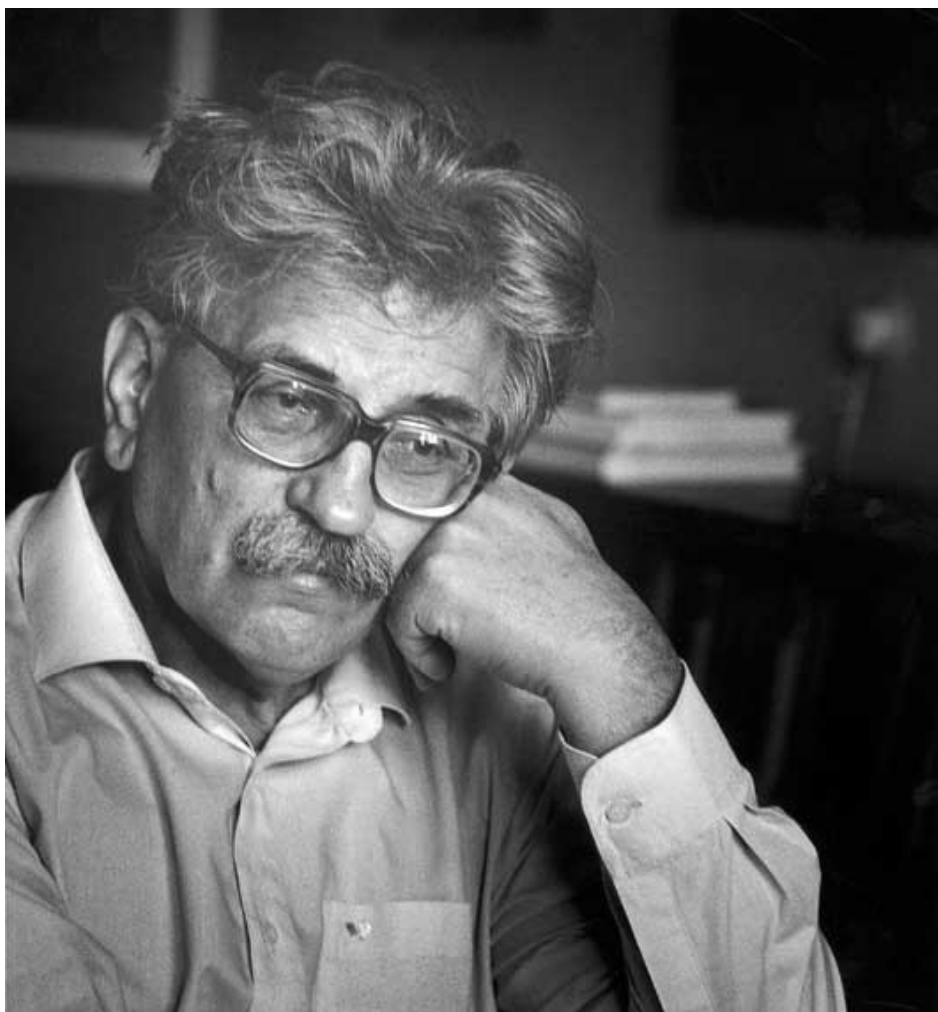

Slovo k výročí

80. výročí obsazení Čech, Moravy a Slezska vojsky nacistického Německa ve dnech 14. – 16. března 1939 bylo připomínáno a nejspíš ještě bude připomenuto ze všech stran – v televizních dokumentech, projevech, debatách, komentářích, besedách. Nebudeme se zabývat aktem obsazení pomnichovského, tedy zbytkového Česka, tím, co mu předcházelo, ani tím, co bezprostředně následovalo. Jde o jinou věc. Život v kulisách válečného konfliktu, existence v područí totalitní moci, diktátorského vedení státu a ovládnutí společnosti, ohýbá člověku páteř, podvazuje rozum, ryje vrásky do tváří, jítí bolest v srdci a zanechává nezhojitelné jizvy na duši. Skončí-li válka, dojde-li k politickému převratu, nastane-li jakási svoboda, propukne zvláštní epidemie. V útlakem narušené mysli se probouzí do té chvíle spící hyenistické instinkty. Řekl bych, že společnost místo úlevy stíhá trest za nepřipravenost na nabytou svobodu. Ne vybojovanou, ne zaslouženou svobodu. Jen nabytou, odněkud přivezenou, někým vyjednanou, kýmsi poslanou, svobodu, jíž si nabyvatel neumí vážít, s níž neumí nakládat. Propukne nakažlivá choroba, která lidem, jež totalita zbavila důstojnosti, kalí zrak a zatemňuje mozek. Místo úsměvu nastupuje hysterické veselí, místo laskavého porozumění je nařízeno povinné třeštění.

Listujíc v knize Milí spolužáci deníkovými zápisy Ludvíka Vaculíka (1926–2015), který patřil k největším osobnostem české poválečné literatury, našel jsem záznam ze 14. května 1945. Autorovi bylo v té době necelých devatenáct let. Nicméně, bystrý pozorovatel a přísný glosátor, jak ho později znali jeho čtenáři, měl už v té době dar zostřeného vnímání a schopnost nezařadit se do stáda. A tu výše zmíněnou nemoc diagnostikoval se všemi nebezpečnými symptomy.

Karel Prokeš

Ludvík Vaculík

14. května 1945

Chci začít větou nějak v tom smyslu, že už žijeme tedy v osvobozené vlasti. Tak nějak jako ve svobodné Československé republice, ale neleze mi to z pera. Hnusí se mi fráze, kterých má plnou hubu dav, jenž se zadostiučinění samozřejmě béře na vědomí, že nastala tedy svoboda projevu. Poněvadž však se jednak náš dav neumí důstojně projevovat, a pak také protože nikdo neví, co si má dosud myslet, nedovede zaujmout žádné opodstatněné stanovisko k událostem, využívají lidé této svobody, aby jim nepropadla, tak, jak dovedou. Srocují se, křičí, tancují, politizují, drancují majetek po Němcích a zakládají

politické organizace. Snad jsem příliš skeptický a snad se to k tak slavným dnům nehodí, ale projevují se také, jak umím. Alespoň mohu říci, že jsem nebyl z těch, kteří se změnou režimu usměrnili také svoje myšlení.

Abych však také já učinil zadost potřebě reakce na současné změny: Zase jednou vypuzeno bylo Německo z našich zemí a národ náš..., dále nevím. Nemohu přeci vědět, co dále udělá národ náš. Ano, vždyť se vlastně stalo jen to, že Němci práskli do bot, a měl-li bych pokračovat v přerušené větě o našem národu, musel bych říci, že národ náš se o to skoro vůbec nezasloužil. Byli to Rusové, na našem úseku fronty vlastně Rumuni, nám

cizí, neznámí a vzdálení, národ, kterému jsme byli my Češi úplně lhostejní a který oni osvobodili jenom proto, že to měli na cestě do Německa. Uvědomím-li si, že jsme se vlastně neosvobodili sami, že to udělají jiní jako část služebního výkonu, nemám žádné radosti a jímá mě obava, že to své nezasloužené osvobození budeme muset ještě nakonec platit. A připomenu-li si k tomu, jak jsem spěchal ukrýt se do jámy v kůlně, když zapráskaly pušky a zahvízdaly kulky, musím se stydět.

U podminovaného mostu, který měl vylétnout za očekávanou poslední skupinou Němců na kolech, na vozech, seděli skrytí němečtí vojáci v počtu pěti. Do blízkosti tohoto mostu, jehož vyhození mělo být zabráněno, přivedl můj otec jednoho Slováka a jednoho Rumuna, kteří měli vypůjčeny civilní pláště. Na kopci nad cestou bylo ukryto několik Rumunů a civilistů, kteří se k nim připojili, ale neměli zbraně. Taková byla situace, když se po cestě rychle blížili Němci a vyhodili první most. Bylo jich asi třicet a netušili ničeho. Uvažoval jsem tak, až přijedou k nám, ozve se střelba těch několika jedinců, Němci seskočí z vozů, ukryjí se ve stodolách a domech u cesty v nejvýhodnějším obranném postavení, a může nám tu být velmi nepříjemně. Byli jsme v jámě celá rodina kromě tatínka, který vida vážnost situace běžel zpravit ony dva muže u mostu. Němci dojeli a napadení bránili se jen tolik, aby si umožnili ústup. Jejich dva kulometry se rozštěkaly a vozy zatím sjely z cesty a ujížděly nehlučně po trávníku, kryty řadou stodol. Otec se k mostu nedostal, protože u mlýna byl skryt další německý kulomet, který dobře ovládal celý prostor. Ozývaly se také výbuchy pancéřové pěsti. Neodvážil jsem se vyjít ven, ačkoliv projektily hvízdaly vysoko, mně však v neznalosti se to zdálo být velmi blízko. Vyšel jsem na ulici, až jsem se přesvědčil, že ta zvlněná linie postupující po protějším táhlém svahu jsou skutečně Rumuni a ti kvapně prchající Němci.

Začalo to v poledne a střelba trvala až do noci, kdy stále nové přicházející skupiny postupovaly do kopců. V průběhu této vyčišťovací akce padli dva brumovští občané. Nastalou noc strávilo mnoho lidí

v obavách, aby snad Němci nepronikli zpátky, a proto když přišlo ráno po dešti a mlhách, nálada všech se zlepšila. Následovalo pracovní nasazení na odstranění překážek a stavění prozatímních mostů. Čekali jsme, kdy konečně přijedou pancéře a děla, neboť dokud ty jsme neviděli projíždět mimo, nemohli jsme věřit, že je vyhráno. Teprve následujícího dne přitáhly dlouhé kolony ruského vojska s děly, uvedly zdejší život ve zmatek a jely dále. Pancéřů jsme se nedočkali. Pak následovaly všelijaké oslavy, řečnění a jiné veřejné hlučné projevy s vlajkami i bez nich. Nato hned kapitulace Německa, vztekání nad německým řáděním v Praze, oslavování míru, dvě tancovačky v sokolovně a už je to. Z celé řady dnů a událostí nám rozplizlý dojem nejistoty a roztříštěnosti. Všechnu radost z této velké změny ve mně tlumí to, co kolem sebe vidím – neukázněnost českého davu v myšlenkách a projevu. Drancování a ničení německého majetku českou lůzou.

Těsně před ústupem Němců, jakmile se ze státních domů vystavěných pro německou finanční pohraniční stráž vystěhovali obyvatelé – Němci, vrhli se naši lidé dveřmi i okny do bytů a kradli.

Ctihodní obyvatelé brumovští!

Ve dnech, kdy většina z vás si zřizovala v lesích boudy a snášela tam kufry a uzly, kdy část z vás byla takřka se vším odstěhována do sklepa anebo do částí obce vzdálených od nádraží a tunelů, aby aspoň něco bylo zachráněno před zničením při leteckém bombardování, to někteří z vás měli čas na to, aby vyraženými dveřmi a okny vynášeli z německých domů skříně, stoly a jiné zařízení a nakládali je drze na vozy. Pamatujete si, jak jste to museli vše vracet, jak jste skříně nechali stát na cestě a v potoku ve vrbí. To jest sprosté, že vám to ani nedovolili ukrást! Působí opravdu divným dojmem, když sedlák, vlastník singulárního práva (pozn. v r. 1986: právo těžby ve společném lese), spěchá, aby mohl naložit a odvést trochu nařezaného dříví. Nebo jak pohlížel na váš případ, občané z domku nedaleko potoka! Kdyby ten dvěma životy zaplacený most vylétnul do

vzduchu (...), že byste v troskách své chalupy nenašel neporušenou ani židli, natožpak ten krásný nový nábytek, který jste chtěl vlastnit!

A vůbec je divné, že se tohoto kořistnického vpádu zúčastnili ti, kteří si mohli přijet s povozem až do domu.

Pamatujete si, občané brumovští, jak jste před šesti lety kleli, jaká to germánská banda zlodějská, když vám bez dlouhých průtahů zabavili Němci pozemky, aby na nich mohli vystavět ne za své, ale za naše (...) peníze tyto domy, ve kterých vy jste po jejich úprku ničili a plenili, poškozovali svůj vlastní, náš státní československý majetek.

Občané návojtší!

Nesnažte se tvrdit, že to, co jste prováděli v zámku Zentnerů, byla msta na Němcích. Kdyby i byla, bylo by to opravdu směšné a dětsky hloupé mstít se ničením drahocenných věcí, když po celou řadu desetiletí vám ani nepřipadalo, že žijí mezi vámi Němci. Tedy vlastnecké škrabošky dolů! Ať jde vidět zvlčilé tváře, jak jsem je viděl tenkrát v davu, který se tísnil na nádvoří ve snaze vniknout někudy do zámku a nedal se zastrašit ani výstřely z pušek. Vy pomlouvající špinavé báby, hádající se o předměty, o nichž nevíte, k čemu slouží. Ty obrazy? To vláčíte, abyste si měli z čeho sbít kurník? A nač vlečete toto, pantáto? To je krásný soustruhovaný stojan na noty s vyřezávaným svícnem, a ne lečjaké deščísko s paliců. Ty knížky, to vím, to nesete děckám na hrátí. Co je to knih, map, papíru, not, to nesete zase na záchod, vím, a to už došly v Návojně lopúny? Dávejte pozor, klavír, to není sečkovica nebo fukar! Ti ve vnitřku berou, co mohou, co potřebují i nepotřebují i okna ze závěsů vyvěšují. Ti venku hlučí, hádají se, klejí, šlapou po náradí k nejrůznějším účelům, tu v koutě je vysypaná knihovna, listy not se toulají s větrem po dvoře...

Ludvík Vaculík

Festival Setkání divadel – Malé jevištní formy 2019 pořádá Kulturní zařízení města Valašského Meziříčí, p. o. ve spolupráci s NIPOS Artama Praha za finanční podpory Ministerstva kultury ČR a Města Valašské Meziříčí. Sponzorem festivalu je firma CS CABOT.

